

JULIA BELL

SÚLYOS

(10kcal)
(180kcal)
(230kcal)
(2200kcal) (430kcal)
(673kcal)
(825kcal)
(1500kcal)
(1800kcal)

NAGY, MERÉSZ, BÁTOR

JULIA BELL

SÚLYOS

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2006

Kellő tisztelettel „masszív” barátaimnak
és családtagjaimnak –

A Bell családnak, Rachel Bradfordnak, Maggie Braleynek,
Lesa Carniegie-nek, Louise D’Arcensnek, Bex Farleynak,
Jackie Gaynek, Ness Harbarnak, Emma Hargrave-nek,
Mo Herdmannak, Laura Hirdnek, Tina Jacksonnak,
JpJ-nek, Paschal Kane-nek, Penny és Dave Rendallnak,
Michèle Robertsnek, Jerry Sheldonnak, Ali Smith-nek,
Barbara Wattsnak és Sara Wingate Graynek.
És egy óriási köszönet a Tindal Street Fiction Groupnak,
Sarah Daviesnek, a szerkesztőmnek, és Annette Greennek,
türelmes ügynökömnek, aki rendületlen biztatott.

„...Bizonyos, hogy a testemtől függetlenül létezem,
és létezhetek nélküle is”

Descartes

Összes barátnőmnek

1.

– Ha olyan kövér volnék, mint ő, végeznék magammal – jelenti ki anyám, és Marilyn Monroe fényképére bökö a magazinjában.

A konyhaasztalnál ülök, és azt várom, hogy megpiruljon a kenyérszeletem. Ha nem tartom rajta a szememet, könnyen megszenesedik. Anya mindig dán, csökkentett sótartalmú kenyéret vásárol, ami pillanatok alatt megpirul, és több benne a levegő, mint a liszt. Új diétája két szelet kenyéret, három deka alacsony szénhidrát-tartalmú kukoricapelyhet engedélyez sovány tejjel.

– Ugye szólnál, ha ilyen kövér lennék? – faggat.

Ránézek. A csontjai szinte átbökik a ruháját.

– Hát persze – hazudom.

Árgus szemmel lesi, ahogy zsírszegény margarint kenek a pirítósomra.

– Ne kenj rá annyit, Carmen!

Carmennek hívnak, mert anyám szereti azt képzelni, hogy spanyol vér folyik az ereiben. Nevem másik magyarázata anyám szerint, hogy „mint valami istenverte operaénekesnő”, féléves koromig kibőgtem a két szemem.

– Nincs szerencséd – mondogatja néha, miközben tetőtől talpig végigmér, és leltárba veszi máris telt keblemet, széles csípőmet és szeplőimet. – Mediterrán külsőd lesz, mint a nagyanyádnak. Mindig vigyáznod kell majd az alakodra.

Tizennégy évesen ennyit már tudok a sorsomról. Ha magasnak és vékonyak akarna látni, más nevet adott volna nekem.

Amióta csak az eszemet tudom, anya fogyókúrázik. Több fogyókúrákönyve van, mint a városi könyvtárnak. A tűzhely fölött egy egész polcot foglalnak el. Csípőt, combot, mellet fogyasztó, gyors súlyvesztéssel járó, alakot formáló, „átalakító” diéták. Hírességek, orvosok, sportsztárok és bolondok fogyókúrái. Fogyókúrák, amelyek azt tanácsolják, hogy ne együnk mást, mint grapefruitot, joghurtot, sovány tejet, turmixot, halat, káposztát, zöldbabot.

Ne nassolj! Ebben az egyben mind egyetértenek. *Ne nassolj!* Két étkezés között semmit se tömj magadba, rágózz, igyál vizet, rágcsálj sárgarépat. Tilos a chips, a csokoládé, a kóla, a sült krumpli, egyáltalán bármi, ami kalóriát tartalmaz.

Anya abba a hitbe ringatja magát, hogy együtt szoktunk fogyókúrázni. Ő fogy, én azonban ugyanakkora maradok, sőt olykor pár kilót még fel is szedek. Anya nem érti, azt mondja, biztos lassú az anyagcserém. Nem fér a fejébe, hogy nem tartom be a fogyókúra előírásait. Sült krumplit eszem és Big Macet. És nassolok.

A frigón nap mint nap változó étellisták, súlytáblázatok és adagok.

Ezen a héten az *Erőkúra*™ van soron. *Az Erő veled van!*

Mára a következő az ajánlata:

Reggeli

Fél grapefruit vagy három deka *Special K*

Két szelet pirítós, fél kávéskanálnyi margarinnal

Ebéd

Erőleves

Huszonkét és fél deka megtisztított sárgarépa

Vacsora

Erő turmix^{TM} (vaníliás)

Nasi

Szárított gyümölcskeverék (5 deka)

Mágnessel rögzíti a listákat, amelyeken ilyen feliratok állnak: *Ne nassolj! Egy falat a szájban, egy örökkévalóság a csípőn!* Katalógusból rendeli őket valahonnét Amerikából.

Az *Erőkúra*^{TM}-hoz egy hónapra elegendő *Erő turmix*^{TM} jár, plusz a használati utasítás és a csökkentett kalóriás ételekre vonatkozó receptkártyák. Az ételek legfőbb alkotórészei a sárgarépa és a barna rizs.

A recepteket tartalmazó dobozon levő ismertető szerint a NASA az *Erő turmix*^{TM}-ot űrhajósok számára fejlesztette ki speciális tápszernek. A fémfóliába csomagolt sűrű, trutymós ital vitaminokban és esszenciális ásványi anyagokban gazdag, és vízzel kell hígítani. Amikor a doboz gyorspostával megérkezett Kaliforniából, anya adott belőle, hogy próbáljam ki. A képen látható sűrű, habzó ital helyett híg, vizes lötytyöt kaptam, aminek borzalmas, fémes utóíze volt. A használati utasítás szerint étkezések helyett csak hetente háromszor lehet fogyasztani, de anya szerint az összes főétkezést kiváltja.

Becsukja a képeslapot, és kinyitja az *Erőkúra*^{TM}-hoz mellékelt kézikönyvet. Tele van Pozitív Kijelentésekkel, amiktől az ember „erősebbnek és szebbnek érzi magát”.

– *Gyönyörű vagy!* – mondja mosolyogva anyám. – Tessék! Hát nem érzed magad jobban tőle?

Papa lép be. Arcára van írva a fáradtság, a ruhája gyűrött. Valószínűleg megint a garázsban éjszakázott.

– Megint a komputereiddel aludtál, ugye? – vonja fel a szemöldökét anya. Papa a garázsban rendezte be a műhelyét, mert anya nem engedi be a cuccait a házba. – Nem bírom elviselni ezt a rendetlenséget, Brian. Az a sok iciri-piciri drót beleragad a szőnyegbe, és elszakítja a harisnyámat.

Papa morog valamit, és kinyitja a frigó ajtaját.

– Ki kér tükörtojást?

– Én! – válaszolom.

– Brian! – anya nem néz fel. – Ha nem tudnád, *fogyókúrázunk*. Hogy tanulja meg, ha folyton ennivalóval tömőd?

Apám egy szót sem szól, csak meggyújtja a gázt.

Papa fütyül anyám fogyókúráira, azt mormolja a bajsza alatt, hogy anya flúgos meg az egész egy nagy hülyeség, és csak megbetegíti magát. – Ha tudni akarod, egy cseppet se nézel ki jobban tőlük, Maria.

Anyám folyton ezen kesereg, azt mondja, lehetetlen így fogyni, hogy közben apám tonnaszám hozatja a zsíros, egészségtelen ételeket. A frigóban három polc van: a legfelsőn anyám tubusai, tálakban sárgarépa és zellerszár, főtt rizs, lebbőrozott csirke, citromgerezdek, fél grapefruitok, túró és zsírszegény joghurt. Elvileg az enyém a középső polc, de papa össze szokta keverni a dolgainkat. A saját kajáit odateszi a *Súlyfigyelők* készételei meg zsírszegény margarinok mellé. Anya igyekszik tudomást se venni ezekről a kis cselekről, de miközben visszateszi a vaját az alsó polcra, magában azt motyogja, hogy apámnak gőze sincs arról, hogyan kell etetni egy családot.

Apa most előveszi a jókora falusi tojásokkal teli dobozt a saját polcáról, és megkérdezi, hogy lágyan vagy keményen szeretném-e a tükörtojásomat.

– Lágyan, haver – válaszolom. Kis közös viccünk, amikor úgy teszünk, mintha amerikaiak volnánk.

– Muszáj zsírban sütni? Nem is értem, hogy tudjátok megenni ezt a sok trutymót. – Apa a markában megroppant két tojást, és beleengedi őket a zsírba. A nyálkás tojás a zsírba esik, és sercegni kezd. – *Hányingerem* lesz tőle, Brian! – Apám nem válszol, a láng fölött tologatja a serpenyőt.

Amikor elém teszi a tojást, a sárgája folyós, és a pirítósom beissza. Anyám hangosan öklendezést mímel. Elfordulok tőle, és sietve bekapom az ételt.

– Tükörtojás pirítóssal, háromszáz kalória. Minimum. Egész jövő héten salátát ehetsz, Carmen – jelenti ki. – Ennyi zsír után.

Később arra panaszkodik, hogy érzi a zsírszagot a ruháján. – Úgy bűzlök, mint egy gyorsbüfé – spricceli be magát újra parfümmel. – Undorító.

Anyám egy ruhaüzletben dolgozik a városban. A Waltons-butikban. Drága, elegáns bolt, ahol olyan holmikát árulnak, amelyek többbe kerülnek, mint egyesek havi bére. A legmenőbb divatházak cuccait árulják, úgymint a Guccit, a Pradát, a Versace-t, az Armanit vagy a Paul Smith-t. Anyám a lábadozása idején kapta ezt a fél állást, és tavaly váltott nyolcórás munkára.

Mrs. Walton, a bolt tulajdonosa örül a mamának, azt mondja, hogy kimondottan érzéke van a londoni divathoz. Anya két éve dolgozik nála, és ezalatt huszonöt százalékkal nőtt a bevétel, így Mrs. Walton már a beszerzések egy részét is rábízta.

Mamának a héten Birminghamben és Leedsben lesznek tárgyalásai.

– Egyetlen út van csak, kicsim, felfelé – jegyzi meg, és behúzza divatos neszesszere cipzárját, majd lesimítja a szoknyáját. Amíg távol van Birminghamben, Big Macet fogok enni uzsonnára, mert apa a völgy szélén épült új gyorsétteremből fog „főzni”.

Nézem a tévét, s közben az iskolából hazafelé vásárolt tortilla chipset eszem zacskóból. Várom, hogy papa hazajöjjön a munkahelyéről. Az ausztrál szappanoperában a csinos szőke megcsókolja új barátját. Megsajdul a szívem. Nekem sosem volt barátom, Janice-szel ellentétben, aki már majdnem mindenben túl van.

A sajtortól élénk narancsszínűek lettek az ujjaim. Beletöröm őket a tréningnadrágomba, és combomon zsíros tigriscsíkok maradnak. Már kiürült a zacskó, a számat összehúzza a temérdek só. Kíváncsi vagyok, mit lehet még itthon enni. Csak ne lennék folyton éhes.

Papának már rég itthon kellene lennie. De biztos kiment a fejéből, hogy ma ő vigyáz rám. Befalok egy doboz nasigymölcsöt, amit anya a konyhaszekrényben hagyott; 35 deka, vagyis egy hétre való szárított mazsola és szőlő.

Papa felesben tulajdonosa egy komputercégnek, a NofTechnek, ami anya szerint úgy hangzik, mintha valaki krákogna. A megrendelő kívánsága szerint a semmiből szereli össze a gépeket. A társa, Moira vezeti a városban levő üzletet, ő veszi fel a rendeléseket, árusítja a hozzávalókat, a nyomtatókat meg a szoftvert, az egéralátéteket, meg a sötétben is világító joystickokat. Papa szerint az elmúlt évek technológiai forradalmának köszönhető, hogy még soha nem ment ilyen jól a bolt.

Moirának nagyobb a háza, mint a miénk, és a szomszéd völgyben van. A férje, John a kezdet kezdetén pénzt fektetett papa vállalkozásába. Két fiuk van, Adrian és Sam; mindketten magánsuliba járnak. Az idősebbik, Adrian velem egyidős.

Amikor anya beteg lett, papa átvitt Moirához aludni. Moira rendes uzsonnákat készített, hatalmas tál sajtos makarónit, lasagnát és burgonyapürés fasírtot. – Apádra nagy nyomás nehezedik – közölte bársonyos hangján. – *A legkevesebb*, amit megtehetek, hogy vigyázok rád.

Amikor anya hazajött a kórházból, kereken megtiltotta, hogy átmenjek hozzájuk. Azt mondta, hogy Moira egy kíváncsi, minden lében kanál nőszemély.

– Túlságosan behízelegte magát, míg távol voltam.

Megnézem a híreket, a szünidei programot, és éppen egy másik szappanopera felénél tartok, amikor megcsörren apa kulcsa a zárban.

– Helló, kölyök – mondja, amikor lezöttyen mellém a kanapéra. Ételes zacskókkal tele a keze.

– Hoztál hamburgert? – kérdezem.

– El ne áruld anyádnak! – kacsint rám.

Anyám egy frigóra való utasítást és kiporciózott ételt hagyott nekem. A mai Pozitív Kijelentés: *Ne halaszd holnapra! Tedd meg ma!*

Zsírszegény sajtos, sonkás készéltet, *tagliatellét* kéne ennem. A *Súlyfigyelők* különlegessége: még négyszáz kalória sincs, és egy százaléknál is kevesebb benne a zsír. Ehelyett a Big Mac szaftja csorog le az államon. Papa nem néz rám, miközben a halas burgerét nyámmogja. Miközben bedugja a PlayStationt a konnektorba, a fogai közt tartja a burgert. Törökülésben letelepszik a tévé elé, mint Margy misztikus boltjában a bronz

Buddhák, és *Kinyiffantást* játszik. Szereti a gyorsan pörgő játékokat, ahol százmérföldes sebességgel hajthat át a tájon. Ezer-szer ügyesebb nálam. De csak azért, mert sosem enged oda, hogy kipróbáljam.

Nem az igazi apám, de még csak hároméves voltam, amikor anya összejött velem, azelőttől meg nem sokra emlékszem, így aztán mégis majdnem valódi apám. Anyám nem akar erről beszélni. – Brian az igazi apád, és pontum. Nem kell tudnod, mi volt előtte. Majd elmondom, ha betöltöd a huszonegyet.

Apa összegyűri a zsíros papírt.

– Főzz egy teát, szívem – mondja.

– Hoztál édességet? – kérdezem.

Zsebébe nyúl, és átnyújt egy csokit. Átmelegedett a testétől, és amikor kibontom, látom, hogy a csokoládé elolvadt, és a papírhoz ragadt.

Amikor még kisebb voltam, anya – mielőtt megbetegedett – mindig szépen felöltöztetett, és elvitt különféle helyekre. Jár-tam balettre, színjátzó tanfolyamra meg énekelni. A házban látható fényképeim mind abból az időből valók, amikor még kilenc-tíz éves voltam. Anya kis tündérméregkirálykisasszonya a diadémmal, szárnyakkal és csillogó harisnyában.

Papa szerint anya a fogyókúrába betegedett bele, anya viszont azt állítja, hogy depressziós lett.

Amikor anyám kórházba került, papa megengedte, hogy olyan ruhákat vegyek, amelyek nekem tetszenek. Mostanában sportos cuccokban járok, edzőcipőben, melegítőben, kapucnis felsőkben. Most, hogy anya jobban van, sokat jajveszékel emiatt.

– Mindened megvan, ami nekem nem volt – mondja. – Ész úgy öltözködsz, mint egy *trampli*! Azt hittem, a lányok manapság elégánsan szeretnek járnival. – Próbál olyan holmikra rábe-

szélni, amiket ő viselne, de bármit vesz, az rossz méret, rossz szabás vagy rossz stílus. – Szerintem ideje, hogy melltartót hordj – közölte, amikor nem jött rám a harminchatos póló, amit vásárolt. – Igazán *szólhattál* volna.

Vett egy bugyirózsaszínűt, de sosem hordom. Nem akarok ciciket.

Papa reggel kocsival visz suliba. Fényes alumíniumfelni, fekete bőrüléssel sárga sportkocsija van. Tavaly kapta, jutalomként. Anya felhorkant, amikor meglátta.

– Olyan, mint egy banán, Brian.

Megkérdézem tőle, hogy szerinte anya nem lesz-e megint beteg.

Felsőhajt.

– Ha anyád azt mondja, hogy jobban van, én nem állítom az ellenkezőjét.

Anyám hónapokig volt kórházban. Papa szerint azért, mert ahelyett, hogy lenyelte volna az ételt, kihányta, és azt is mondja, hogy anya megbízhatatlan és ravasz. Amikor hazarendték, papa megígértette velem, hogy rendesen eszik, „ha az én kedvemért nem is, legalább Carmen kedvéért”.

Ahogy az iskolakapu elé érünk, körülnézek, nem bámulnak-e a városi lányok. Errefelé apámat mindenki gyökérnek tartja, Műszaki Fejnek meg Gatesfejnek csúfolják, mert Bill Gatesre hasonlít.

Még Janice is Gatesfejnek hívja.

– Ugyan már, Carmen – mondta, amikor panaszkodtam, hogy durván beszél a családomról. – Mi van akkor, ha gyökér? Senki sem ért úgy a számítógépek buherálásához, mint ő.

– Tessék! – nyújt át apa egy nápolyit. – Édeset az édesnek – teszi hozzá, és homlokon csókol.

A kölnijétől tüsszögnöm kell.

– Ha háromszor tüsszentesz, levelet kapsz – mondja, és mosolyogva hunyorog a szemüvege mögött.

– Tessék?

– Nem érdekes, csak anyám mondogatta ezt mindig. De lehet, hogy kívánság volt. Ha háromszor tüsszentesz, kívánhatsz valamit – kacsint rám. – Viszlát, kölyök.

Ahogy besorol a forgalomba, a mamára gondolok, aki üzleti úton van. Csak meg ne betegedjen, kívánom magamban.

Janice Ramsden, a legjobb barátnőm most kezdett el egy hatodikos fiúval járni, és egész délelőtt csak az ömlengését hallgathattam, és leshettem, mikor fejezi be vele a szünetben a smárolást.

Ebédidőben magamra maradok, mert ebéd helyett bementek a belvárosba, a parkba smacizni. Janice kijelentette, hogy nem-sokára lefekszik vele, csak arra várnak, hogy a fiú szülei elutazzanak, és akkor a franciaágyban csinálhatják. Az All Saints-et hallgatom a walkmanemen, sült kolbászt és krumplit eszem, a semmibe meredek, az agyam teljesen üres. Anya valószínűleg letiltaná az ebédpénzemet, ha ezt meglátná. Salátát és ásványvizet kellene vennem, utána desszertnek pár almát meg körtét.

Mielőtt meglátnám a bőröndjét a hallban, már tudom, hogy hazajött. Érzem a hallban a parfümjét. A kanapén fekszik, ölben egy nagy fekete dosszié. A számológép gombjait nyomogatja. Amikor meglát, becsapja a dossziét.

– Szia, drágám! – üdvözl. – Milyen volt a sulis?

– Úgy volt, hogy csak pénteken jössz vissza.

Az orrát ráncolja.

– Csokoládészagod van.

Elhátrálok tőle.

– Janice kapta.

– És te egyet sem vettél?

Megrázom a fejemet, de látom, hogy nem hisz nekem. A papa csirkés szendvicset és sült krumplit vett magának vacsorára. Nem bajlódik azzal, hogy kitegye tányérra; papírból falatozik előttünk.

– Ugyan már, Brian! Légy ránk tekintettel, eszünk!

A súlyfigyelős lecsómat piszkálom, az íze, mint a konzervparadicsomé.

– Nem is tudtam, hogy ezt is annak hívják – mormolja papa.

Alig ette meg a sült krumplit, már gyűri is össze a papírt és dobja a szemetesbe.

– Még dolgom van – veti oda, és felkapja az aktatáskáját.

– Ne feledd, hogy a héten még te viszed reggel iskolába Carment! – kiáltja utána anya, de a papa mögött már becsapódott a garázsajtó. – Ma este már nem látjuk – harap az ajkába anyám.

A szobámba megyek, és előszedem a házi feladatomat. A walkmanemet rádióadóra állítom be, és egy magazint veszek a kezembe. Nem hallom, amikor anya bejön, így amikor megérinti a vállamat, ijedtemben majd' kiugrom a bőroemből.

– Nem látszik házi feladatnak – mutat az újságra, miközben a fülhallgatóval babrálok, hogy sietve kikapjam a fülemből.

Leül az ágyamra, és cigarettára gyújt. Látom rajta, hogy unja magát. Az újtjáról akar mesélni.

– Beugrottam a nagyidhoz, amikor Birminghamben jártam – kezdi.

Birminghamben születtem, anya odavalósi. Általában úgy emlegeti, mint valami szörnyű isten háta mögötti helyet, ahol csak utak és gyárok vannak. Elmesélte, hogy amikor egyszer

Viktória királynő vonaton arra utazott, elfüggönyözte az ablakát, hogy ne kelljen néznie a tájat.

– Hogy lehet, hogy akkor nem maradtál? Azt hittem, hogy *pénteken* jössz vissza.

– Nos... – Elhallgat, és leszívja a füstöt. – Azért nem maradtam, mert *hírem* van számodra. – Elnyújtja az „hír” szót, és közben lassan kifújja a füstöt.

– Igen?

– Mit szólnál ahhoz, ha egy nap elköltöznénk innen?

– Hova? – Mi a csodát forral már megint a hátam mögött?

– Miért?

A körmét vizsgálgatja.

– Van rá esély, icipici esély, hogy Birminghamben kapok állást.

– Papa is jön?

– Még nem említettem neki. Előbb veled akartam megbeszélni.

Vállat vonok.

– Nincs ellene kifogásom. Ha papa is jön.

Határozottan nyomja el a cigarettáját a hamutartóban. – Nincs szükségünk rá, édesem – jelenti ki halkán. – Többé már nincs.

Miután kiment, a mogyorós csokit szopogatom, amit a papától kaptam. Becsúsztatva az iskolatáskámba, amikor anya nem figyelt oda. Leszopogatom a mogyoróról a csokit, és lassan, egyenként elropogtatom a mogyorókat. Szerintem nem fenyeget az a veszély, hogy Birminghambe költözünk. Anya mindig tele van lökött ötletekkel. Tavaly egy Karib-tengeri nyaralás volt a sláger. A papa már lefoglalta a jegyeket, mindent elintézett, de aztán utazás előtt két héttel a mamára rájött a frász, hogy a hosszú repülőút alatt embóliát kap. Összetépte az útlevelét, a fecniket pedig szétszórta a konyhában.

Megeszem a csokit, a csomagolópapírját pedig az ágytámla és a matrac közé csúsztatom. A nasizással az a gond, hogy alaposan próbára teszi az ember találékonyságát.

Moira azt bizonygatja, hogy csak baráti látogatásra jött. Papírba göngyölt házi vajassüteményt hoz, Adrian pedig iszapzöld iskolai egyenruhájában álldogál mögötte.

Anya úgy tesz, mintha örülne, de az arcán átfutó gondterheltségből tudom, hogy megrémült.

Lecövekel az ajtóban, és nem engedi beljebb Moirát.

– Bocsáss meg, de iszonyú a felfordulás. Éppen takarítok.

Moira az a típus, aki szélvészfényként ront be a lakásba. Bársonyköpenyben, hosszú, drága szoknyában, gyapjú télikabátban jár, és lehetetlen lerázni. Rengeteg számítógépet ad el, kivált olyan nőknek, akik hozzá hasonlóan modernnek és „naprakésznek” akarnak látszani. Papa a titkos fegyverének nevezi Moirát.

– Látni akartam, hogy boldogulsz. Brian szerint sokkal jobban vagy. – Moira megértően mosolyog, és tesz egy lépést az ajtó felé. – Biztos nehéz volt.

Adrian az anyja mögött áll, és edzőcipőjével a kavicsot piszkálja. Dühös, gennyes pattanások virítanak a homlokán. Anyám mögött állok, és pofákat vágok rá.

Anya nem tágít, bár Moira fölébe tornyosul.

– Szörnyen sajnálom – szabadkozik –, de a takarítás kellős közepén tartok –, majd elkezd becsukni az ajtót.

Moira távozása után anya kiborul. Szerinte ez megint a papa húzása, így próbál kémkedni utána. A süteményt ki sem csomagolja, csak a szemétkébe vágja.

– Tudom, hogy nem vagyok olyan magabiztos, mint ők – jelenti ki eltorzult arccal. – Tudom, hogy egy *balfácán* vagyok.

– Sikerült újra formába jönnöm! – lihegi anya. Beszalad a házba, és egy helyben ugrál. – Megint a csúcson vagyok.

Kora nyár, nemsokára vége a tanévnek. Az *Erőkúra*™ bevált, anya azt mondja, soha nem érezte magát ilyen erőttől duzzadónak.

Izzad, az arca kipirult. Iszik egy pohár vizet, és vesz néhány mély levegőt. – Jaj, ez a domb! Gyilkos az emelkedő. – Rám mosolyog. – Velem kellene tartanod. Jót tenne. Biztos leadnál pár kilót.

Feltesz egy lemezt, és előveszi a takarítószerait. Amit csak vesz, gyógyszernek látszik, mert mindegyiken az áll, hogy *Fehérítő és Antibakteriális*. – Gyerünk, Carmen – húz fel a helyemről. – Menj, öltözz át, és tedd be az iskolai ruhád a szennyesbe. Szeretnék alaposan kitakarítani. Mocsok van.

A nappaliban ülök, játszom pár kört a *Kinyíffantással*, aztán megunom, és áttérek egy másik játékra. A porszívó zümmögése alatt dübörög a zene.

– Tisztáznunk kell valamit. – Megijedek a hangjától, mely a fülem mellett szólal meg. A lábával zárja el a PlayStationt. – Ezt találtam – emel a magasba egy műanyag szatyrot – az ágyad alatt.

Felfordítja, és csillogva, a szivárvány minden színében pompázva hullanak alá a csokipapírok.

Kerülöm a tekintetét.

– A papától kaptam – védekezem.

– Az az átkozott apád! – sziszegi összeszorított foggal. – Azért még nem kell mindent megenned, amivel elhalmoz. Nem csoda, hogy egy dekát sem fogysz. Jaj, kislányom, hát kövér és boldogtalan akarsz lenni?

– Nem vagyok boldogtalan.

– Akkor végre gyürkőzz neki rendesen.

– Különben is a szobámba *nem léphet be senki*. – A hangom megrepeg, szájalmasan kisiklik. A tévéképernyőn vonuló hangyákat nézem.

– Majd akkor, ha te fizeted a lakbért! – Odahajítja nekem a szatyrot. – Szedd össze őket – utasít. – Undorítóak. – Öles léptekkel kivonul a szobából.

Összeszedem a csokipapírokat, és visszagyömöszölöm őket a nejlonszatyorba. Némelyiken vastagon ül a por. Ég a szemem a könnyektől, de az ajkamba harapok. Nem szabad sírnom, hajtogatom. Nem szabad.

2.

Még csak két és fél éves voltam, amikor anya elköltözött Birminghamból, hogy Briannel éljen. Azt hiszem, emlékszem, milyen volt ott. Ha behunyam a szememet, és erősen koncentrálok, sárga, napfényben fürdő konyhát látok, az égen habos felhőket, a szélben zászlóként lobogó kék kockás függönyt.

A mamának van néhány fényképe rólam, ahogy jókora pelenkában négykézláb mászom a fűben egy Hall Green nevű helyen. Az ágya alatt tartja őket. Egyszer megmutatta a térképen Birminghamet: épületek és utak kuszasága a pusztaság közepére lökve.

Igazából sosem beszél róla. Nem tart itthon családi fényképeket, és sosem látogatunk el oda. De az utóbbi hetekben másról sem beszél.

– Az elmúlt tíz évben *tényleg* minden megváltozott, mindenki azt állítja.

Fényes reklámfüzeteket mutogat az új fejlesztésekről.

– A város magasabb árkategóriába került, akárcsak Leeds – magyarázza.

Azt mondja, hogy a nyári szünetben próbaképp magával visz. A papa nem jön velünk, mert nagyon elfoglalt, és „különbem sem hívták meg”. – Most csak rólam szól a dal, édesem.

Életemben először végre magamat teszem az első helyre. Imádni fogod – bizonygatja. – Ebben egészen biztos vagyok. Érdekesebb hely, több a szórakozási lehetőség. És ott a család. A nagyid meg a nagyapád. Izgalmas lesz, meglátod. Egy egészen új világot ismerhetsz meg. – A mondanivalóját vidám tánclépésekkel kíséri, tapsol a feje felett, és csattint az ujjaiával, mintha egy videoklipen táncolna.

Bár anya sosem említi, van egy nővére is Birminghamben: Lisa. Szépségszalonban dolgozik. Karácsonyra többnyire habfürdőkészletet szokott küldeni.

– Olcsó vacak – fitymálta anya, amikor az idei rózsaszín kosárkompozíciót kibontotta. – Pár szagos mütyür nem pótol semmit.

Anya és Lisa nem beszélnek egymással.

– Nincs lánytestvéred, ezért nem is értheted – válaszolta, amikor az okáról faggattam. – A testvérem mindig is nagyképű volt. Sztárnak képzelte magát. Azt hitte, sokra viszi majd, de hiába hordta fenn az orrát, manikűrösként végezte. Szolgáljon ez tanulságul neked is, Carmen. Ne képzeld magad többnek, mint aki vagy, mert a végén negyvenévesen körmöket reszelhetsz. – Nevetett, amikor ezt mondta, de közben elcsuklott a hangja, mintha fuldokolna.

– Figyelj csak – karolja át a vállamat –, tudom, hogy mostanában nem voltam mindig melletted, amikor kellett volna, de ennek most vége, ezt megígérem. Mit szólnál, ha újból neki-veselkednénk?

Az arcomat fürkészi. Látom, ahol a festék belefolyt a szeme alatti ráncokba.

– Nos?

Bólintok. Hosszú csókot nyom a homlokomra. Száraz és érdes az ajka.

– Én például erre gondoltam. – A magazinra bök. Liz Taylor Klasszikus Fogykúra Ötletei.

– De Liz Taylor már az utolsókat rúgja! – vetem ellen.

– Melyikőjük nem, drágám? De az ötvenes években istenien nézett ki, nincs igazam? – mutat rá az ajkát biggyesztő színésznőre, majd felsóhajt. – Teltebb alakúakra szabott fogykúra. Egyszerre csak egy keveset visz le, hogy ne támadjon farkasétvágyad.

Illatosítótól bűzlik a szobám; még a trikóimat is összehajtogatta, és csinos halomba rakta a szekrényemben. Háttal az ajtónak dőlve a földön ülök, és egy darabokra tört csokit eszem. Nem tetszik ez a nagy Birmingham-kultusz. Valami folyik a háttérben. És engem nem avatnak be.

Amikor a papa hazajön, lemegyek, hogy beszéljek vele. Bekapok egy mentolos rágót, nehogy anya megérezze rajtam a csokoládé illatát.

De már veszekedésre érkezem. A papa épp azt mondja, hogy ha anya elköltözik Birminghambe, „azzal mindennek vége”.

A folyosón téblábolok, nem akarok bemenni.

Anya témát vált, és valami becsületsértőt motyog Moiráról.

– Nem róla van szó. *Megszállott* vagy – vág vissza papa.

– Nem tett semmi rosszat. Szegényke retteg tőled.

– Végül is veled megy Amerikába vagy sem?

– Velem jön. Felesben övé a cég, Maria. Nincs köztünk semmi. Az egyetlen gond te vagy, meg az istenverte fogykúráid. És ez sem gond, inkább *tragédia*.

– Ennek semmi köze az évéshez, Brian. Vissza akarom szerezni az életemet. *Esélyekre* vágyom. Nem fogom az életemet

itt leélni, mialatt te Moirával turbékolsz. Ha volna benned tisztesség, én kaptam volna az állását.

– Beteg voltál, Maria.

– De már nem vagyok, igaz? Ha akarnám, én is árulhatnék számítógépeket.

A papa felnevet.

– Azt sem tudod, hogy kell bekapcsolni!

– Látod? Ugye azt hiszed, semmire sem vagyok jó? Hát rohadj meg! – Ezt már a papa arcába ordítja. – Dögölj meg!

Janice új barátja beteg, és otthon maradt, így Janice megint velem lóg.

– Adj egy kis krumplit.

Ebédidő. Janice nézi, ahogy sült krumplit és virslit eszem.

– Na, mi van, megvolt már? – szegezem neki a kérdést, de érzem, hogy fölösleges. Már a járásából látom, hogy olyan titok birtokába jutott, amit senkivel sem oszthat meg.

Kerüli a tekintetemet.

– Majdnem – válaszolja. – De nem engedem, hogy megtegye. Nem akarok teherbe esni. – Kis szünetet tart. – Addig semmiképp, míg be nem fejezem a sulit.

– Nem akarsz főiskolára menni?

Felhúzza az orrát.

– És egy rakat pénzt fizetni? A bátyám ezt választotta, és iszonyú nagy lesz az adóssága, mire végez. Karl különben is azt mondja, hogy majd támogat. – Elcsen még egy marék sült krumplit a tányéromról. – Közösen bérlünk majd lakást.

Megmutatja a mobiltelefont, amit tőle kapott. Belém hasít a féltékenység.

– Mielőtt bárkivel is összeköltöznék, előbb főiskolára megyek – jelentem ki dacosan. Tudom, hogy ettől majd bepöccen,

mert nem valami észkombájn a suliban. Mindig pocsek jegyeket kap, kivéve, ha rólam másol.

Témát vált.

– Mit csinálsz a szünetben?

– Birminghambe megyek – mondom és beletunkolom az utolsó sült krumplit a mártásba.

Nevet.

– De ciki! Ez... *totál kiszúrás*. Azért majd hozz egy kis kavicsot emlékébe!

A nő a tükörképét gusztálja.

– Hát nem is tudom... – tétovázik. – Az én koromban az ember ne hordjon mély dekoltázst.

Anya mögötte serénykedik; láthatatlan szöszöket söpör le a vevő válláról.

– És átlátszó is! Nem szeretnék átlátszót.

– Kiváló varrónőink vannak, Mrs. Feathers. Egy szempillantás alatt összeállítanak önnek egy testszínű kombinét.

Úgy mosolyog Mrs. Feathersre, mintha nála szebb nőt nem hordana a hátán a föld. Azt mondja, ez a taktika mindig beválik.

– Hát nem bánom – legyint Mrs. Feathers, és finoman elpirul. – Nem szabadna, de Henry ragaszkodott hozzá, hogy szerezzek magamnak egy kis örömet.

A pult mögött ülök, és kólakockákat ropogtatok. Anya ingerült pillantást vet rám. – Ki adott pénzt édességre? Ne csapj ekkora zajt! Elriasztja a vevőket.

Úgy volt, hogy a Morrisonba megyünk bevásárolni, de kétségben vagyunk, mert anya Mrs. Feathersnek segít a válogatásban. Anya minden figyelmét a vevőknek szenteli. Ezért becsüli olyan nagyra Mrs. Walton.

– Azt mondom nekik, amit hallani akarnak – mondja később, amikor a bolt előtt állva elszív egy cigarettát. – Tudom, milyen könnyű hiú ábrándokat kergetni.

Betoljuk a bevásárlókocsit az automata üvegajtón. Anya felkap egy katalógust, és végigfutja. Két csirke egy áráért.

– Ezzel majd helyre tesszük apádat.

Fél lábbal felpattanok a kocsira, és úgy száguldok rajta, mint egy rolleren a banánhegyek felé.

– Ne csináld, Carmen! – fut utánam, és elkapja a kocsi fogantyúját.

Ezer évig téblábolunk a zöldségosztályon a gyümölcsök és a zöldségek között. Anya nem nyugszik, amíg meg nem nyomogatott, csipkedett és böködött minden kirakott árut.

Felkap egy narancsot, és felmutatja.

– Látod a héját? – kérdezi. – Ilyen lesz a combod, amikor öreg és kövér leszel. Jusson eszedbe, amikor legközelebb tortát eszel.

Felvesz egy avokádót, és beteszi a kocsiba, de pár másodperc elteltével visszasiet vele, és visszateszi.

– Fogd meg, Carmen. Mint a kő. Nem ehetsz ilyesmit. Egyébként van fogalmad róla, hány kalória van benne? Több millió. Ennyi erővel akár tiszta zsírt is ehethél.

A zöldség után a pékáru következik: hosszú acélpolcokon frissen sült kenyerek sorakoznak; celofánzacskójukban még gőzölögnek. Illatuk bejárja a bolt minden zugát. Anya felvesz egy nagy kerek veknit, és az arcomhoz nyomja. A műanyag megkarcolja a bőrömet.

– Szagold csak meg – biztat. – Mint a drog!

Egy percre nem szól semmit, aztán felsóhajt, és visszateszi a veknit a polcra.

Ezután már gyorsabban haladunk. Anya rozskekszet, zsírmentes túrót, sovány joghurtot, fagyasztott fogyókúrás tévévacsorákat kapkod le a polcokról. A fűszereknél kicsit elvacakol a mogyoróvajnál. Egyetlen örömteli pillanatig azt hiszem, hogy beteszi a kocsiba, de elolvassa a ráragasztott címkét, és elégedetlenül csettint a nyelvével.

– Az ördög eledele – morogja, és visszarakja a polcra.

A szárnyasoknál behajol a hűtőbe, és a csirkéket bökdösi.

– Egyet fizetsz, kettőt kapsz, Carmen! Ezt semmiképp sem hagyhatom ki – jelenti ki, mintha a viselkedését próbálná megindokolni előttem. – Apád meg legalább nem nyavalyog majd annyit, hogy sosem veszek ennivalót. Mellesleg csakis miatta jöttünk ide.

Kicsit arrébb sétálok, és a kacsák elé érek: a csirkék fakósága mellett furcsán hat sárgás, zsíros bőrük és sötét húsuk.

Anyám utánam jön, de olyan szorosan a nyomomban, hogy a kocsija a combomnak ütődik. – Mit nézel? Brr – borzong össze, és a körmével megbök egy kacsát. – Rémesen sárga!

– Olyannak is kell lennie – mutatok a címkére. – Hiszen falusi kacsája!

A pénztárnál kezembe nyom egy csomó dolgot, amit vissza kell vinnem: egy zacskó mézes puszedlit, fagyasztott sült krumplit és egy doboz csokoládéfagyaltot. Igyekszem a legelhelyesebb helyeken hagyni őket, ezért végül is úgy döntök, hogy a fagyinak a csokoládés polcon van a helye, a puszedlinek a mélyhűtőben a fagyasztott péksütemények mellett, a sült krumplinak meg az ajtó mellett, a krumpliszsákok szomszédságában.

– Mitől ez az önelégült vigyor? – mormolja anya, amikor visszajövök, hogy segítsek elcsomagolni az árut.

Anya nem szokott a húshoz érni, mielőtt megsüti. Sózza, borsozza, ízesítővel bekeni, majd bevágja a sütőbe, utána meg a mosogatónál tíz percig súrolja fertőtlenítő szappannal a kezét.

– Sosem lehet tudni, mi tenyészik a levágott állatok húsán – emlékeztet. – Főzés után mindig moss kezet, Carmen.

Egyetértően hümmögök a konyhaasztal mellől. A magazinomba merülök, és igyekszem elhessegetni magamtól a sütőben piruló csirke képét. Száraz lesz és rágós, a bőre pedig fekete-tére pörkölődve, hogy könnyebben el lehessen távolítani.

Amikor anya végez a kézmosással, leül mellém, és megfogja a kezemet. Érdes a bőre, hámlik, az ujjai mintha műanyagból volnának.

– Melyik lapot olvasod? Van benne személyiségteszt? Ha van, töltsük ki!

Gyorsan végiglapozom. „Jó barátnő vagy-e?”

– Olvasd a kérdéseket!

„Fantasztikus ruhát viselsz. De amikor odaérsz a bulira, megpillantod a barátnődet, aki pontosan ugyanilyen ruhában van. Mit teszel? A: Hazamész és átöltözől. B: Jót nevelsz a helyzetben, és egész este úgy teszel, mintha ikrek volnátok. C: Hazaküldöd a barátnődet, hogy öltözzön át, mert – mi tagadás! – te százszor szebb vagy ebben a ruhában.”

Ránézek; a semmibe réved, cigarettájának füstjébe burkolózik.

– Anya! A, B vagy C válasz?

– Olvasd csak fel újra a kérdést!

Felsőhajtok, és megismétlem a kérdést. Ezúttal felnevet.

– Ó, hát persze, hogy a C! Folytasd.

„Mindketten ugyanazért a fiúért rajongtok, aki átjön hozzád beszélgetni. Mit teszel? A: Áthívod a barátnődet is beszél-

getni. B: Mesélsz neki a fiúról. C: Megragadod a lehetőséget, ami csak neked kínálkozik.”

– Túl személyes. Mi a következő?

– De anya, így nem ér! Mindegyikre válaszolnod kell.

– Na jó, akkor ez is C. Mit mond arról, aki csak C-ket jelöl be? Hogy egy rohadt dög?

Megpróbálja kikapni a kezemből a magazint.

– *Mami!* – Elhúzódom tőle, hogy ne érje el. – „*A barát-nőd kolosszálisan beválasztott: rémes a ruhája. Mit teszel? A: Felhívod rá a figyelmét, és felajánlod, hogy válasszon egyet a ruháid közül. B: Akkor szólsz csak, amikor már elindultatok. C: A háta mögött kineveted.*”

– Mondom, hogy C! Olvasd fel nyugodtan, mit mond a C-ről.

„Gonosz barátnő vagy. Utolérhetetlen vagy a szívatások és az átverések terén. Önmagadat mindenki fölé helyezed, és az sem érdekel, hogy ezt mindenki tudja rólad. Nem ártana megváltoznod; segíts a barátnőiden! Tekintsd ezt első figyelmeztetésnek.”

Anya felkacag.

– Tessék! Nem megmondtam, hogy dög vagyok?

Amint kész a két csirke, anya kiveszi őket a sütőből, és úgy, ahogy vannak, a tepsiben sercege az asztalra teszi. Nagy, vastag darabokat szel, amelyeket a tányéromra tesz.

– Elég lesz? – Nekem még soknak is tűnik. – Egyél még, nem főztem mellé zöldség- vagy más köretet. – Még egy combot tesz a tányéromra.

Az órára pillant. – Apádnak csináltam, és annyi fáradságot sem vett, hogy hazajöjjön. Egyszerűen menekülni akarok ettől... – kezével a csirke felé int – ...a sok ételtől.

Felveszi a legvékonyabb húsdarabkákat, és legyező alakban kiteríti őket a tányérján.

A hús ízetlen és rágós. Fogaim közé inak ragadnak. Anya kockákra vagdossa a tányérján levő húst, és önmagát kínozza ide-oda tologatja őket. Lesem, mit művel; lélegzet-visszafojtva figyelem, hogy eszik-e belőle. Végül felemel egy bélyegnél nem nagyobb falatot, és a szájához emeli. Óráknak tűnő percekig tétovázik, hogy megegye-e, keze remeg a szája előtt. Azután lehunyja a szemét, és elszántan szájába teszi a falatot.

– Kicsit száraz – jegyzi meg, miközben rág és nyel. Elfinorodik, amikor lecsúszik a torkán a falat. Még eszik pár falatot, majd eltolja a tányérját. – Szendvicsbe jó lesz.

– Mostantól több figyelmet szentelek neked – ígéri anya.
– Elhanyagoltalak.

Egészen közel húzódik hozzám a kanapén, miközben a *Kinyírás* körét próbálom befejezni. Megzavar. Egy alagút falának ütközöm.

– Vettem az útra pár holmit.

A három nejlonszatyorban szívvel díszített rózsaszín póló, testhezálló fekete nadrág és farmerdzseki van.

– Ezt is neked vettem, remélem, jó lesz – nyújt át egy újabb szatyrot, amiből vaskos, csapott sarkú szandál kerül elő.

Elfacsarodik a szívem, amikor a zacskókba kukkantok. Kurvász cuccok, inkább Janice stílusa, mint az enyéim.

– Nos, nem próbálsz fel?

Belebújok a pólóba. Jó rám, de mellben kissé feszül.

– Tessék! Mennyivel jobb, mint az edzőcuccaid! Vedd csak fel az új cipődet.

Amikor apa visszajön, elébe vezet.

– Mi a véleményed?

Apa furcsán néz rám. Látom, hogy csak az udvariasság tartja vissza attól, hogy azt mondja, borzalmasan nézek ki.

– Szép vagy – nyom egy csókot a fejem búbjára, mielőtt elhúz mellettünk a garázsba.

Fej fej mellett döngetünk a ralin.

– Miért nem jössz velünk? – kérdezem.

Apa összerezzen, túl gyorsan veszi be a kanyart, és pörögve kivágódik a fenyők közé. Egyszerre mérföldekkel vezetek.

– Megmondtam neki, hogy választani kell, Carmen.

Átszáguldok a célvonalon, és megnyerem a játékot.

– Ne aggódj – vigasztal, és kikapcsolja a gépet, pedig még be sem fejezte a körét. – Szerintem hamarosan megjön az esze.

A félév utolsó napján nem kötelező az iskolai egyenruha viselete. Anya az új ruhámban indít útnak.

– Be kell járatnod – viccelődik, majd a lábamra néz, és felsóhajt. – Istenem, milyen állapotban vannak a lábkörmeid! Máris hozom a készletemet. – Leültet az ágyra, levágja és lereszeli a körmeimet. – Tudod, drágám, a mondás úgy szól, hogy sose ítéld a látszat alapján, de az emberek már csak ilyenek, nekem elhiheted. Ha látják, hogy törődsz a külsőddel, jobban fognak kedvelni. – Lábujjaim közé kis szivacsokat dug, ami fura érzés. – Ez a gyöngyházfényű, rózsaszín lakk jól fog állni, nézd csak. – Odaadja az üveget. – Fesd ki te.

Bizonytalanul fogom. A vékony kis ecset mellett nagyon és esetlennek érzem a kezemet, és különben is nehéz a hasam miatt hétrét görnyedve festeni. Még el sem jutottam a lábkörmeimhez, és már is sikerült csíkot festenem az új nadrágomra. A jobb lábamon végzek a körmökkel, csak a kis lábujjam kör-

mét hagyom ki; a szandál úgylis eltakarja. De mire a bal lábamal is végzek, a lakk csomósan kezd száradni.

Anya zabos, amikor visszajön. – Gyerünk, siess már – sürget. Felállok a szandálomban. Felsőhajt. – Ne húzd le a trikódat, kinyúlik. És húzd be a pocakodat. Vedd fel a farmerdzsekidet. Így sokkal jobb.

– Engem majmolsz? – kérdezi Janice. Cigit szív, és Karl karján lóg. Ugyanolyan trikót visel, mint én. Összébb húzom magamon a dzsekit.

– Nem – felelem.

– Ne hülyülj, csak vicceltem.

Az évváró ünnepségen kéne lennünk. Az elsősök egész héten a műsort próbálták a színjátszó köri tanárral.

– Kis pisisek – kuncog Janice. – Bemegyünk a városba. Velünk tartasz?

Karl felszegi az állát, és úgy néz rám, mintha egy hangyát szemlélne a lába előtt. Látom rajta, hogy nem örülne a társaságomnak.

– Menjünk.

Utánuk ténfergek, ahogy kéz a kézben kilépnek az iskolakapun. Amikor elhaladunk a sikátor mellett, amelyen levághatjuk az utat a házak mögötti parkhoz, lelécelek. Lefogadom, hogy észre sem veszik, hogy már nem jövök mögöttük.

Addig üldögélek a hintán, amíg a régóta esővel fenyegető fekete felhőkből nyirkos, szemerkélő eső nem hull a völgyünkre. Elvileg nyár eleje van, mégis hidegebb van, mint tavasszal.